

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 marca 2020 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B. przeciwko J. F. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Ł. oddalił powództwo, jako dotyczące przedawnionego roszczenia, i zasądził od powoda na rzecz pozwanego 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył to orzeczenie w całości i zarzucił naruszenie prawa materialnego w postaci art. 405 k.c., art. 409 k.c. i art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Na tych podstawach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości z obciążeniem pozwanego kosztami postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd odwoławczy przyjmuje za własny, i niewadliwie ocenił fakty pod kątem właściwego prawa materialnego. Zresztą podstawa faktyczna rozstrzygnięcia była bezsporna, gdyż skarżący nie podniósł w tym zakresie żadnych zarzutów.

Jedyną przyczyną oddalenia powództwa było uznanie roszczenia za przedawnione. Wbrew zarzutowi apelacji Sąd I instancji nie uznał, że pozwany nie musi świadczyć z uwagi na wyzbycie się nienależnie uzyskanych korzyści (zarzut naruszenia art. 409 k.c.). Skarżący skoncentrował swoją uwagę na tym problemie i polemice z twierdzeniami, których nie ma w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Argumentacja skarżącego nie odnosi się do realiów niniejszej sprawy. Podobnie nic nie wskazuje na to, że Sąd Rejonowy uznał, iż nie zostały spełnione przesłanki z art. 405 k.c. Przeciwnie, przyjął wypłatę świadczenia na podstawie nieważnej umowy, ale roszczenie oddalił jako przedawnione.

Nie ma racji skarżący, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. W tym przypadku obowiązywał trzyletni termin przedawnienia z art. 118 k.c., który Sąd I instancji prawidłowo wskazał z odwołaniem się do przekonującego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Nie ma bowiem wątpliwości, że za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uznaje się roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia (zwrot nienależnego świadczenia), z którym występuje przedsiębiorca, jeśli czynność, która spowodowała przesunięcie majątkowe była związana z działalnością gospodarczą (patrz: wyrok SN z 14.11.2019, IV CSK 453/18, L.). Bieg przedawnienia roszczenia wynikającego z zobowiązania bezterminowego rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione, gdyby wierzyciel wezwał dłużnika do wykonania zobowiązania w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zd. 2. k.c. w zw. z art. 455 k.c.), niezależnie od świadomości uprawnionego co do przysługiwania mu roszczenia (tak, słusznie wyrok SN z 24.04.2003 r., I CKN 316/01, OSNC 2004/7-8/117). W omawianym przypadku termin przedawnienia, czego skarżący nie zakwestionował, rozpoczął bieg 18 czerwca 2014 roku, a więc upłynął przed 18 października 2019 roku, kiedy powód złożył pozew, który zainicjował niniejszą sprawę.

Nie doszło do zarzucanego naruszenia art. 123 § 1 pkt 1 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Czynnością taką nie mogło być przywołane

w apelacji wystąpienie w dniu 26 czerwca 2019 roku przeciwko pozwanemu na drogę procesu w sprawie II C 1099/19 i to z kilku przyczyn. Przede wszystkim, powództwo w tamtej sprawie złożono już po upływie terminu przedawnienia. Po wtóre, nawet jeśli skarżący inaczej liczy termin przedawnienia (choć nic na ten temat nie napisał), zakres przerwania

ograniczany jest przez podstawę faktyczną powództwa. Przerwanie obejmuje tylko roszczenia wynikające ze zdarzeń wskazanych w pozwie (zobacz: wyrok SN z 26.2.1985 r., IV PR 19/85, OSNCP 1985, Nr 11, poz. 183; uchwała SN z 21.5.1981 r., III CZP 57/80, OSNCP 1982, Nr 1, poz. 1). Tymczasem powództwo wytoczone w sprawie II C 1099/19 dotyczyło roszczenia z umowy pożyczki. I ostatni argument, pozew w tamtej sprawie został cofnięty, a pozew cofnięty, jako niewywołujący skutków prawnych (art. 203 § 2 k.p.c.), nie powoduje przerwania biegu przedawnienia. Na żadne inne okoliczności powołujące przerwę biegu przedawnienia skarżący nie powołał się.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie pełnomocnika, które zostało ustalone z godnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).